

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Bonum prolis in matrimonio quale & quantum sit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

II.
S. Thom. q.
49. a. 1.

1. Cor. 7.

Vazq. d. 2. de
matrim. c. 1.
Suar. t. 3. in
3. p. d. 2. S. 1.
aff. 3. Sanch.
lib. 2. d. 5.

Iudith. 15. 11.

Dan. 13.

III.

1. ult. §. frau-
dis ff. de bo-
nis damnato-
rum. Aristot.
2. Polit. c. 7.

Couarrua. in
Epitome l. 4.
part. 2. c. 8.

Duo prima bona, sunt matrimonij effectus: tertium est quiddam ex institutione diuina, cum matrimonij contractu connexum. Per hæc tria matrimonium cohonestatur, & in genere moris, à fornicario concubernaio discriminatur. Nam, cum matrimonialis actus, in genere naturæ, sit eiudem speciei cum actu fornicationis; in genere moris tamen ab eo maxime differt. Neque enim ibi est fides, ob quam, alter alteri, juxta Apostolum, debitum reddere ex præscripto legis diuinæ; aut cum eo cohabitare cogatur; aut contra jus alterius faciat, si ad alium torum diuertat; sicut pertinet ad fidem coniugalem, vt neuter coniugum cum aliqua alia persona copuletur; multoq; minùs, altero coniuge viuente, cum aliqua alia persona matrimonium contrahat. Siquidem per matrimonium, inter duos id contrahentes, jus ac Dominium vnus corporis in alterum, transfertur, traditurque, quod mutuo consensu acceptatur. Vnde iniuriam alteri facit, quisquis coniugum diuorciæ: & multum, apud DEVM meretur, qui hanc fidem datam seruat. Qua de causa dicebat olim Ioaachim Summus Pontifex ad castissimam Iudith: *Eò, quod castitatem amaueris, & post virum tuum, alterum nescieris: idèò & manus Domini confortauit te, & idèò eris benedicta in aeternum.* Hanc benedictionem tanti fecit. Susanna, vt mortem oppetere, quàm Senum libidine contaminari mallet.

Secundum bonum est matrimonij, proles vel actus suscipienda, vel prout suscipi potest ex matrimonio, quod ad prolem suscipiendam, per se, & cum recta ratione, ordinatur. Est enim proles per se magnum quoddam bonum, quod conferat & auget humanam societatem. Vnde Adrianus Imperator, teste Paulo Iureconsulto, dixit: *malle se imperium ampliare hominum adiectione, quàm pecuniarum copia.* Et Aristoteles scribit, eum, qui Spartiarum Rempubicam legibus constituit, Spartiatis, propositis præmijs, ad coniugia adhortatum esse, vt numerus ciuium magis augeretur. Disputant etiam nostri Doctores, *An aliquas immunitates, & quasnam etiam nunc habeant, qui in certo numero prolem masculinam ex matrimonio susceperunt.* Et fuit, apud Romanos etiam, magnum quiddam, *jus trium liberorum.*

liberorum, immo *liberorum vniuersim*. Neque verò tantum est bonum totius communitatis proles, sed etiam ipsorum parentum, qui & ipsi, per prolem, genus suum conseruant, & sibi, per liberos suos, videntur, post mortem, viuere ac superesse. Quin & subsidium, honorem ac consolationem ab ipsis expectant. Cohonestat etiam matrimonium proles eo nomine, quòd filij è matrimonio suscepti *legitimi*, id est, ad publica officia ac dignitates, in Republica, quæ quandam honestatem requirunt, idonei esse censeantur. Secus se res habet, cum ijs, qui extra matrimonium procreantur; nam illi *illegitimi*, id est, ad eiusmodi officia ac dignitates inhabiles iudicantur. Quamquam omnino fornicatores, plerumque, præter voluntatem suam, liberos suscipiant. Mallent enim nullam prolem sequi; quia, spretis naturæ legibus, & ratione contempta, ritu brutorum animantium, in copula, non prolem quærunt, sed voluptatem. In quò actu, ob delectationis vehementiam, absorbetur ratio, adeò vt, illo tempore, nequeat homo aliquid intelligere, vt tradit Aristoteles, fiatque *epilepticus*, vt dicebat Alexander Magnus. Hæc iactura vsus rationis compensatur, in matrimonio, ratione prolem intendente, quod non est agere, more bestiarum.

Tertium bonum est, vinculi constantia & perpetuitas, cum coniugium sit *maritalis viri & mulieris inter legitimas personas, coniunctio indiuiduam viæ & consuetudinem continens*. Nam etsi complures causæ sint, ob quas vnus coniunx ab altero potest separari, vel quoad *forum*, vel etiam quoad *cohabitationem*, tamen pauci admodum casus dantur, ob quos ipsum matrimonij vinculum (non ipsorum coniugum voluntate aut autoritate purè humana, sed diuina, aut eius, qui Dei in terris vicarius est) dissoluatur, ita vt dimissus aut dimissa cum alio possit matrimonium inire. Quod cum Montano quidam heretici temerè permittunt, ob adulterium, & affectatam absentiam alterius coniugis: cum tamen matrimonij vinculum indissolubile sit, eò quòd Deus ipse matrimonia iungat, quæ proinde non nisi eiusdem Dei autoritate possunt, aut debent disungi: qua ratione Christus vsus est, cum dixit: *Quod Deus coniunxit,*

Pp 2

homa

Aristot. lib. 7.
Ethic. c. 11.

IV.
Magister in
4. dist. 27.

Montanus
apud Euseb.
lib. 5. histor.
Eccl. cap. 18.
Buccerus in
c. 19. Matth.
Matth. 19.